FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. FEDERICO MANCINI

fremsat den 26. juni 1986 *

Høje Domstol.

1. Generaldirektøren for administration ved Det økonomiske og sociale Udvalg havde tildelt Carmen Trenti-De Fraye, der er EF-tjenestemand og oprindeligt italiensk statsborger, det i artikel 4, stk. 3, i bilag VII til tjenestemandsvedtægten omhandlede særlige udlandstillæg, men kun for perioden 1. maj — 30. juni 1978. Tjenestemanden ansøgte om, at akten, som blev udstedt den 3. april 1979, blev taget op til fornyet overvejelse; men ved beslutning af 17. august 1984 afviste generalsekretæren for ØSU hendes ansøgning. I den sag, Domstolen skal tage stilling til, og som er indført i Domstolens register den 22. maj 1985, har sagsøgeren netop nedlagt påstand om, at den beslutning annulleres.

Nævnte artikel 4, stk. 3, der trådte i kraft den 4. maj 1978 i henhold til forordning nr. 912/78 (EFT L 119, s. 1) bestemmer: »... en tjenestemand, som ved ægteskab automatisk har opnået statsborgerskab, uden mulighed for at give afkald herpå, i den stat, på hvis område han gør tjeneste, [sidestilles med den tjenestemand]«, der ikke har eller har haft et sådant statsborgerskab«. Den pågældende tjenestemand har således ret til det særlige udlandstillæg på de betingelser, der er fastsat i det foregående stk. 2.

Ifølge sagsøgeren vedrører formuleringen »uden mulighed for at give afkald herpå« ikke blot tilfælde af retlig umulighed, idet lovgiver i så fald ville have anvendt et andet udtryk, f. eks. 'uden ret til at give afkald herpå'; ordene må derfor forstås på den måde, at det er umuligt for den tjenestemand, der indgår ægteskab, frit at udøve den ret til at give afkald, som han har i henhold til ægteskabslovgivningen. Ifølge sagsøgeren er det derfor med urette, at man afviste at tildele hende tillægget. Såfremt hun havde givet afkald på det belgiske statsborgerskab, som hun erhvervede ved indgåelsen af sit andet ægteskab den 7. juni 1978, ville dette have haft så graverende praktiske og retlige følger for hende, at hun i virkeligheden ikke havde noget valg.

Årsagen er indlysende: da den dom, hvorved tribunal de première instance, Bruxelles, opløste hendes første ægteskab, ikke anerkendes i Italien, er hun for de italienske myndigheder fortsat gift med sin første mand. Under de omstændigheder var det forhold, at hun bevarede det belgiske statsborgerskab, hendes eneste mulighed for at bevise, at hun var lovligt gift med sin anden mand, De Fraye, og at den pige, hun havde med ham, ikke var fra det første ægteskab.

2. ØSU har indledningvis påstået sagen afvist, for så vidt den er anlagt til prøvelse af en beslutning, nemlig beslutningen af 3. april 1979, som har været endelig i årevis, og som følgelig er definitiv. Den omstændighed, at administrationen efterfølgende og ved flere lejligheder på sagsøgerens anmodning har givet hende yderligere oplysninger, kan ifølge ØSU ikke bevirke, at søgsmålsfristerne på ny begynder at løbe, idet sidst-

* Oversat fra italiensk.

nævnte bekræftende retsakter er uden retsvirkninger.

Heroverfor har Carmen Trenti fremført to argumenter: det første er, at der foreligger en ny faktisk omstændighed. Ifølge sagsøgeren forelagde administrationen i februar 1982 hendes sag for en sagkyndig, professor Vander Elst, som udtalte, at hun retligt og faktisk kunne give afkald på det belgiske statsborgerskab indtil seks måneder efter indgåelsen af sit andet ægteskab. Sagsøgeren har imidlertid tilføjet, at ØSU ikke gav professoren alle de oplysninger, der var nødvendige, for at han kunne foretage en objektiv undersøgelse af sagen. Dette bemærkede hun først den 5. marts 1984, hvor hun modtog en kopi af udtalelsen; hun besluttede herefter selv at informere professor Vander Elst, som i skrivelse til hende af 21. marts 1984 ubetinget anerkendte, at hendes argumenter var korrekte. Denne ændrede udtalelse udgør den nye faktiske omstændighed, som førte til, at sagsøgeren endnu engang rettede henvendelse til administrationen med krav om det særlige udlandstillæg; i forhold til den udtalelse er der ikke tvivl om, at klage- og søgsmålsfristen er overholdt.

Som sit andet argument har sagsøgeren gjort gældende, at de retsakter, der er udstedt før den 17. august 1984, og navnlig skrivelsen af 3. april 1979, alene må betragtes som administrative meddelelser; de er således ikke udstedt af ansættelsesmyndigheden, som for tjenestemænd i hendes lønklasse er generalsekretæren. Klagen kunne imidlertid kun rette sig mod den første retsakt fra administrationen, der har karakter af en beslutning i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, dvs. skrivelsen af 17. august 1984. Også i forhold til den skrivelse må sagen antages at være anlagt rettidigt.

3. Efter min opfattelse er de nævnte argumenter ikke holdbare. Lad mig først og fremmest fremhæve, at i henhold til Domstolens faste praksis kan »kun retsakter (fra administrationen), der umiddelbart kan påvirke en bestemt retsstilling«, betragtes som indeholdende et klagepunkt (dom af 11. juli 1974, forenede sager 177/73 og 5/74, Reinarz mod Kommissionen, Sml. s. 819; dom af 11. juli 1985, forenede sager 66-68 og 136-140/83, Hattet m. fl. mod Kommissionen, Sml. s. 2459). Skrivelsen af 3. april 1979 opfylder utvivlsomt dette kriterium; herved anerkendte generaldirektøren, at sagsøgeren havde ret til det særlige udlandstillæg for perioden 1. maj — 30. juni 1978, men afviste samtidig at yde hende tillægget efter sidstnævnte dato, da de i artikel 4 i bilag VII fastsatte betingelser ikke længere var opfyldt.

I øvrigt viser en anden omstændighed efter min opfattelse, at der er tale om en beslutning i henhold til vedtægtens artikel 90, nemlig at administrationen omhyggeligt hver måned udbetalte tillægget til og med, men ikke efter det tidspunkt, direktøren havde angivet, og uden at modtageren gjorde indsigelse herimod.

For såvidt angår spørgsmålet om, hvorvidt sagen er rettidigt anlagt, er det herefter ren rutine at nævne, at fristerne i vedtægtens artikler 90 og 91 »har til formål at tilvejebringe klarhed og retssikkerhed«; de er altså »præceptive« og »kan ikke fraviges af parterne eller Domstolen« (dom af 12. juli 1984, sag 227/83, Moussis mod Kommissionen, Sml. s. 3133, præmis 12 og de dér anførte domme). Den omstændighed, at administrationen på foranledning af sagsøgeren efterfølgende fremkom med yderli-

gere oplysninger med hensyn til en henvendelse, som er fremsat for sent, og som derfor må afvises, »kan ikke medføre, at den... præceptivt fastsatte fristordning fraviges, og at en endeligt prækluderet søgsmålsadgang genoplives« (jfr. den allerede nævnte dom i Moussis-sagen, præmis 13).

Endelig kan det forhold, at sagsøgeren fra en juridisk sagkyndig har modtaget en udtalelse, der åbenbart har et andet indhold end den udtalelse, som den samme sagkyndige tidligere havde afgivet over for ØSU, under ingen omstændigheder medføre, at søgsmålsfristerne på ny begynder at løbe. Sådanne forespørgsler er ikke bindende for administrationen med hensyn til den beslutning, den skal træffe over for den pågældende tjenestemand, og kan derfor heller ikke umiddelbart påvirke tjenestemandens retsstilling.

Efter min opfattelse bør sagsøgtes afvisningspåstand derfor tages til følge.

4. På baggrund af ovennævnte bemærkninger skal jeg derfor foreslå, at den sag, som Carmen Trenti-De Fraye har anlagt mod Det økonomiske og sociale Udvalg, afvises, og at hver part i henhold til procesreglementets artikel 70 bærer sine omkostninger.